

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 258)

Nov (3) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 78)

ஆசார்ய லக்ஷணம்

சக்ர:-

29. ஆசார்ய: கீத்ருசோ தேவி சிஷ்யஸ்தரஸ்ய ச கீத்ருச:

மந்த்ரேஷு கதமோ மந்த்ர: ப்ரபவேத் பரமாப்தயே

30-1. கதம் ஸ சோபதேஷ்டவ ஏதத் ப்ரூஹி நமோஸ்து தே

பொருள் - இந்த்ரன் மஹாலக்ஷ்மியிடம், "தேவி! ஆசார்யன் மற்றும் சிஷ்யன் ஆகியோரில் இலக்கணங்கள் என்ன? எந்த மந்த்ரம் மிகவும் உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கும்? அதனை ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு எவ்விதம் உபதேசம் செய்யவேண்டும்? உன்னை வணங்கிக் கேட்கும் எனக்கு இவற்றைக் கூறுவாயாக", என்றான்.

ஸ்ரீ:-

30-2. ஸர்வலக்ஷண ஸம்யுக்தோ ப்ராஹ்மணோ வேதபாரக:

31. ஷட்கர்ம நிரத: சாந்த: பஞ்சகாலரத: கசி:

பஞ்சராத்திரார்த்த விந்மௌநீ மந்த்ராஷ்டர க்ருத்ச்ரம:

32. ந ஸ்தூலோ ந க்ருசோ ஹ்ரஸ்வோ ந கானோ நைவ ரோகவாந்

நாந்தோ ந பதிரோ மூடோ ந கல்வாதோ ந பங்குக:

33. ந ஹீந அங்கோ அதிரித்த அங்கோ ந ச்ரவிதீந ச தாம்பிக:

ந க்ரோதநோ ந துச்ச்ரர்மா ந லோபஹதசேதந:

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மி கூறுகிறாள் : ஆசார்யன் என்பவன் அனைத்து லக்ஷணங்களும் பொருந்திய நல்ல அந்தணனாக, வேதங்களை நன்றாக அறிந்தவனாக இருத்தல்வேண்டும். ஆறுவிதமான கர்மங்களை தவறாமல் இயற்றவேண்டும் (கற்றல், கற்றுவித்தல், யஜ்ஞம் இயற்றுதல், யஜ்ஞம் இயற்றுவித்தல், தானம் அளித்தல், தானம் அளிக்கவைத்தல்). சாந்தமாக இருக்கவேண்டும். ஐந்து காலங்களிலும் செய்யவேண்டிய கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். தூய்மையாக இருக்கவேண்டும். பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தின் விஷயங்கள் குறித்த ஞானம் இருக்கவேண்டும். அமைதியாக இருந்தபடி, அக்ஷரங்கள் மற்றும் மந்த்ரங்களின் தன்மைகளை ஆராய்ந்தபடி இருக்கவேண்டும். பருமனாகவும், மெலிந்தும், குட்டையாகவும் இருக்கக்கூடாது. ஒரு கண்ணோ அல்லது இரண்டு கண்களோ தெரியாதவனாக இருக்கக்கூடாது. நோய்வாய்ப்பட்டோ, செவிடனாகவோ, மூடனாகவோ, வழக்கையாகவோ, உடல் உறுப்புக்களில் குறை உள்ளவனாகவோ, அதிகமான உடல் உறுப்பு கொண்டவனாகவோ இருக்கக்கூடாது. தொழுநோய் உள்ளவனாகவோ, அதிகம் பேசுவனாகவோ, உணர்ச்சிவசப்படுபவனாகவோ, தோல் நோய் கொண்டவனாகவோ, பேராசையால் வெற்றி கொள்ளப்படுபவனாகவோ இருக்கக்கூடாது.

34. அகுலீநம் துராசாரம் சடம் ஜிஹ்யம் ச வர்ஜயேத்
தயாதாந்திசமோபேதம் த்ருட பக்திம் க்ரியாபரம்
35. ஸத்ய வாக் சீல ஸம்பந்நம் ரேகாகர்மஸு கௌசலம்
ஜிதேந்த்ரியம் ஸுஸந்துஷ்டம் கருணாபூர்ண மாநஸம்
36. ஆர்யலக்ஷண ஸம்பந்நம் ஆர்ஜவம் சாருஹாஸிநம்
ஏவம் குண கணாகீர்ணம் குரும் வித்யாத்து வைஷ்ணவம்

பொருள் - தாழ்ந்த குலம், ஒழுக்கம் அற்றவன், ஏமாற்றுபவன், நாணயம் இல்லாதவன் ஆகியோரை ஆசார்யனாக ஏற்கக்கூடாது. தயை, புலனடக்கம், அமைதி, உறுதியான பக்தி, கர்மங்களைப் பாரமாகக் கொள்ளாமல் இருத்தல் ஆகிய குணங்களைக் கொண்டிருக்கவேண்டும். ஸத்யம் நிறைந்தும், சீலம் பொருந்தியும், யந்த்ரங்களை வரைதல் போன்றவை அறிந்தும், இந்த்ரியங்களை

வென்றும், இரக்கம் கொண்டும் இருத்தல்வேண்டும். சரியான மனிதனின்
லக்ஷணங்கள் கொண்டும், நேர்மையாகவும், புன்னகையுடனும் இருக்கவேண்டும்.
இவை அனைத்தும் கொண்டவனையே வைஷ்ணவ ஆசார்யனாக ஏற்கவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 258)

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கூறினால், நாங்கள் பதில் அளிக்கிறோம் - “தத் உத்தரேப்ய:”. தஹராகாசம் என்பது பரம்ப்ரஹ்மமே ஆகும். எப்படி? “உத்தரேப்ய: - இதனைத் தொடர்ந்து வரும் வாக்கியங்களில் உள்ள காரணத்தால்” ஆகும். அதாவது சாந். (8-1-5) - ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விசோக: விஜிகத்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: - இந்த ஆத்மா இயல்பாகவே பாபங்களால் பீடிக்கப்படாமலும், வயோதிகம் மற்றும் மரணம் அற்றதாகவும், சோகம் அற்றதாகவும், பசிதாகம் இல்லாததாகவும், தடையற்ற விருப்பமும் ஸங்கல்பமும் கொண்டதாகவும் உள்ளது - என்ற வாக்கியத்தின் மூலம் இயற்கையாகவே எங்கும் உள்ள தன்மை, பாபங்கள் அற்ற தன்மை, தடையற்ற காமங்கள் கொண்ட தன்மை, ஸத்யஸங்கல்ப தன்மை போன்று பலவும் தஹராகாசத்திற்கு உள்ள குணங்களாகக் கூறப்பட்டது. இந்தக் காரணத்தால் தஹராகாசம் என்பது பரம் ப்ரஹ்மமே என்று அறியப்படுகிறது. மேலும் சாந். (8-1-6) - அத ய இஹ ஆத்மாநம் அநுவித்ய வ்ரஜந்த்யே தாம்ச்ச ஸத்யாந் காமாந், தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி - யார் ஒருவர் இந்த ஆத்மாவையும், அதன் உயர்ந்த குணங்களையும் அறிந்த பின்னர் இங்கிருந்து புறப்படுகிறார்களோ அவர்கள் தங்கள் விருப்பம் போன்று அனைத்து லோகங்களிலும் வலம் வருகிறார்கள் - என்று தொடங்கப்பட்டு, சாந். (8-2-10) - யம் காமம் காமயதே ஸோஸ்ய ஸங்கல்பாத் ஏவ ஸமுத்திஷ்டதி | தேந ஸம்பந்நோ மஹீயதே - அப்படிப்பட்டவன் எதனை விரும்புகிறானோ அந்த விருப்பங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய எண்ணத்தால் மட்டுமே நிறைவேறிவிடும், இவ்விதம் அவற்றை அடைந்து மகிழ்கிறான் - என்று முடிக்கப்பட்டது; இதன் மூலம் தஹராகாசம் குறித்து அறியும் ஒருவன், ஸத்யஸங்கல்பம் போன்ற தன்மைகளை

அடைகிறான் என்று கூறப்பட்டதால், தஹராகாசம் என்பது பரம் ப்ரஹ்மமே ஆகும் என்றாகிறது. மேலும் சாந். (8-1-3) – யாவாந் வா அயம் ஆகாசஸ் தாவாந் ஏஷ: அந்தர்ஹ்ருதயே ஆகாச: - இந்த பூத ஆகாசம் எவ்விதம் பெரிதாக உள்ளதோ அதே போன்று இதயத்தின் உள்ளே இருக்கும் தஹராகாசமும் பெரியதாக உள்ளது - என்று உபமான உபமேய ஸம்பந்தத்தில் தஹராகாசமும் பூத ஆகாசமும் உள்ளதால், பூத ஆகாசம் என்று பூர்வபக்ஷி கூறியது பொருத்தமாகாது (அல்லது பூத ஆகாசம் என்று கூறினால், இந்த உபமான உபமேயங்கள் பொருந்தாது).

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 258)

“ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” – இதற்கான ஆறு பொருள்களின் சுருக்கம்

மூலம் – “அதோ அசக்த அதிகாரத்வம் ஆகிஞ்சந்ய ப்ரஸ்க்ரியா | அநங்கபாவோ தர்மாணாம் அசக்ய ஆரம்ப வாரணம்”, “தத் ப்ரத்யாசா ப்ரசமநம் ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ந்யாய ஸூசநம் | ஸர்வதர்ம பரித்யாக சப்தார்த்தா: ஸாது ஸம்மதா:”, “தேவதாந்தர தர்மாதி த்யாக உக்தி: அவிரோதிநீ | உபாஸகே அபி துல்யத்வாத் இஹ ஸா ந விசேஷிகா”. “உபாயாபாய ஸந்த்யாகி” இத்யாதிகளிற் சொன்ன உபாய த்யாகமும் இப் ப்ரகாரங்களிலே நிர்வாஹ்யம்.

(1) மூண்டாலும் அரியதனில் முயல வேண்டா

முன்மதில் ஆசைதனை விடுகை திண்மை

வேண்டாது சரணநெறி வேறோர் கூட்டு

வேண்டில் அயனத்திரம்போல் வெள்கி நிற்கும்

(2) நீண்டாகு நிறைமதியோர் நெறியில் கூடா

நின் தனிமை துணையாக என்றன் பாதம்

பூண்டால் உன் பிழைகளெல்லாம் பொறுப்பென்ற

புண்ணியனார் புகழனைத்தும் புகழுவோமே

விளக்கம் - அதோ அசக்த அதிகாரத்வம் ஆகிஞ்சந்ய ப்ரஸ்க்ரியா அநங்கபாவோ தர்மாணாம் அசக்ய ஆரம்ப வாரணம் – ஆகவே சக்தியில்லாதவனுக்கு மட்டுமே அதிகாரம் என்னும் தன்மை, தன்னிடம் வேறு கைம்முதல் இல்லை என்பதை

எண்ணியபடி இருத்தலை முன்னிறுத்துதல், வர்ணாசீரம் தர்மங்கள் அங்கமாக இல்லாத தன்மை, செய்ய இயலாதவற்றை செய்ய முனைவதைத் தடுத்தல்; தத் ப்ரத்யாசா ப்ரசமநம் ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ந்யாய ஸூசநம் ஸர்வதர்ம பரித்யாக சப்தார்த்தா: ஸாது ஸம்மதா: - அதனைக் குறித்த ஆசையைக் கைவிடல், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போன்று வேறு எதனையும் பொறுக்காமல் உள்ளதைக் கூறுதல் ஆகியவையே “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்பதன் பொருளாக ஸாதுக்களால் ஏற்கப்படுகிறது. தேவதாந்தர தர்மாதி த்யாக உக்தி: அவிரோதிநீ உபாஸகே அபி துல்யத்வாத் இஹ ஸா ந விசேஷிகா - மற்ற தேவதைகளைக் குறித்த தர்மங்கள் முதலானவற்றைக் கைவிடுவதைப் பொருளாக உரைத்தல் என்பது ப்ரபந்நர்கள் விஷயத்தில் முரண்பாடு ஆகாது; ஆனால், பக்தியோகத்தில் நிற்பவன் விஷயத்தில் அவற்றைக் கைவிடுதல் ஒத்துப் போவதால், ப்ரபந்நனை மட்டுமே குறிக்கும் இந்த ச்லோகத்தில், அவ்விதம் உரைப்பது சிறப்பித்துக் காட்டாது. மேலும் லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-81) - உபாயபாய ஸந்த்யாகீ - மற்ற உபாயங்கள் அபாயங்கள் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான உபாயங்களைக் கைவிடுதல் என்பதும், இவ்விதம் பொருள் கொள்வதுடன் சேரும்.

(1) பொருள் - இயற்ற இயலாத உபாயத்தைச் செய்யத் தொடங்கினாலும், இனி அதில் ஈடுபடவேண்டாம். தொடக்கத்திலேயே அந்த உபாயத்தில் உள்ள ஆசையைக் கைவிடுவதே சிறந்தது. சரணாகதியானது (ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் முதலான ஐந்து அங்கங்கள்) நீங்கலாக வேறு எதன் துணையையும் நாடுவதில்லை. ப்ரபந்நன் ஒருவன் வேறு உபாயத்தை நாடிவிட்டால், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போன்று அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், வெட்கப்பட்டு பலன் தராமல் நின்றுபோகும்.

(2) பொருள் - நீண்டகாலம் இயற்றியபடி இருக்கவேண்டியதும், நிறைவான அறிவு கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே உரியதும் ஆகிய பக்தியோகம் முதலான உபாயங்களில் ஈடுபடாமல் உள்ள நீ, வேறு கதியின்றி நிற்கும் அந்த நிலையையே உனக்குத் துணையாகக் கொண்டு, எனது திருவடிகளை உபாயமாக அடைவாயாக. அப்போது நான் உனது பாபங்கள் அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்வேன் -

இப்படியாக அருளிச்செய்த க்ருஷ்ணனுடைய புகழ் அனைத்தையும் நாம்
துதிப்போமாக.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 78)

190. அது தத்வோபதேசம்; இது தத்வ தர்சி வசனம்.

அவதாரிகை - ஆக ஸ்ரீகீதையோடு திருவாய்மொழிக்குண்டான ஸாம்யாம் சொல்லிற்று கீழ்; அதிலிதுக்குண்டான ஆதிக்யத்தைப் பல ஹேதுக்களாலும் சொல்லுகிறது மேல். ப்ரதமம் வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த ஏற்றம் சொல்லுகிறது (அது தத்வோபதேசம்) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையுடன் திருவாய்மொழிக்கு உள்ள ஒப்புமையைக் கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார். அடுத்து ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையைக் காட்டிலும் திருவாய்மொழிக்கு பல காரணங்களால் ஏற்றம் உண்டு என்பதை அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார். நம்மாழ்வாருடைய பெருமை காரணமாகத் திருவாய்மொழிக்கு உள்ள ஏற்றத்தை முதலில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அந்த ஸ்ரீகீதாப்ரபந்தம், “தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ் ஸர்வதோமுகை, தத்வமேகோ மஹாயோகீ ஹரிர் நாராயண: பர:” என்கிறபடியே தத்வ பூதனான ஸர்வேச்வரன் தானே உபதேசித்தது. இப் ப்ரபந்தம், “தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா, உபதேசக்ஷயந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந:” என்று ஜ்ஞாநோபதேசத்துக்கு ஆப்தமராக அவன்தானருளிச்செய்த தத்வதர்சிகளில் தலைவரான ஆழ்வார் வசநமென்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து “அஹம் க்ருத்ஸநஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ் ததா, மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய:”, “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று

இப்படி ஸ்வவைபவத்தை ஸ்வயமேவ அருளிச்செய்கையாலே ஸ்வப்ரசம்ஸைபோலே யிருக்கையாலே, அது மந்தமதிகளுக்கு விச்வஸநீயமாகாது; சுத்த ஸத்வ ஜ்ஞாநரானவிவர், “மண்ணும் விண்ணும்மெல்லாம் முடனுண்ட நங்கண்ணன் கண்ணல்லதில்லையோர் கண்ணே”, “கறுத்த மனமொன்றும் வேண்டா கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை”, “கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண் திண்ணமா நும்முடைமையுண்டே லவனடி சேர்த்துயம்மினோ” என்று இப்படி மத்யஸ்த்தமாக நின்று தத்வைபவத்தை யுபதேசிக்கையாலே, இது மந்தமதிகளுக்கும் விச்வஸநீயமா யிருக்கு மென்கிற ஆதிக்யம்.

விளக்கம் - (அது) - அந்த ஸ்ரீமத்பகவத் கீதையானது. (தத்வ உபதேசம்) - மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் - தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ் ஸர்வதோமுகை, தத்வமேகோ மஹாயோகீ ஹரிர் நாராயண: பர: - உண்மையான தத்வத்தைக் குறித்து அறிந்து கொள்ள ஆசைப்பட்ட ரிஷிகளுக்கு உயர்ந்தவனும், ஒரே தத்துவமாக உள்ளவனும், அனைத்து பாபங்களையும் போக்கவல்லவனும் ஆகிய ஸ்ரீஹரியாகிய நாராயணன் மட்டுமே பரம்பொருள் என்ற நிலை அறியப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப உண்மைப் பொருளாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் தானே நேரில் நின்று உபதேசம் செய்ததாகும். (இது) - இந்தத் திருவாய்மொழியானது. (தத்வ தர்சி வசனம்) - கீதை (4-34) - தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரசநேந ஸேவயா, உபதேசக்ஷயந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந: - ஆத்ம ஞானத்தை, உண்மையைக் காண்கின்ற ஞானிகளிடம் அறிந்து கொள்வாயாக. அவர்களை நீ வணங்குவதாலும், அவர்களுக்குத் தொண்டு புரிவதாலும், எந்த வஞ்சனையும் இன்றி அவர்களைக் கேள்வி கேட்பதாலும், அந்த உயர்ந்த ஞானத்தை அவர்கள் உனக்கு உபதேசம் செய்வர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஞான உபதேசம் பெறுவதற்கு நம்பத்தகுந்தவர்களில் தலைவராக உள்ள நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததாகும். இதன் மூலம் கூறப்பட்டது என்ன? கீதை (7-6) - அஹம் க்ருத்ஸநஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ் ததா - அனைத்திற்கும் காரணம் நானே ஆவேன், ப்ரளய காலத்தில் என்னிடமே அனைத்தும் லயிக்கின்றன - என்றும், கீதை (7-7) - மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய: - நானே உயர்ந்த பரம்பொருள், என்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வஸ்து வேறு ஏதும் இல்லை - என்றும், கீதை (18-66) - மாம் ஏகம் சரணம் - என்னிடமே சரணம் அடைவாயாக

– என்றும் தனது பெருமையைத் தானே அருளிச்செய்வதன் காரணமாக, தற்புகழ்ச்சி போன்று உள்ளதால், இதனை அற்பமான அறிவு கொண்டவர்கள் நம்பும்விதத்தில் இருக்காது; அவர்களால் ஏற்கத்தக்கதாக இருக்காது. ஆனால் சுத்தமான ஸத்வஞானம் கொண்டவராகிய நம்மாழ்வார், திருவாய்மொழி (2-2-1) - மண்ணும் விண்ணும்மெல்லாம் முடனுண்ட நங்கண்ணன் கண்ணல்லதில்லையோர் கண்ணே – என்றும், திருவாய்மொழி (5-2-7) - கறுத்த மனமொன்றும் வேண்டா கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை - என்றும், திருவாய்மொழி (9-1-10) – கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண் திண்ணமா நும்முடைமையுண்டே லவனடி சேர்த்தும்மினோ - என்றும் பல பாசுரங்கள் மூலம் நடுநிலையாக நின்று அவனுடைய வைபவத்தை உபதேசிக்கிறார்; ஆகவே இந்தத் திருவாய்மொழியானது அற்பமான அறிவு கொண்டவர்களுக்கு நம்பும்படியாக இருக்கும் என்பதால், இதற்கு ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையைக் காட்டிலும் ஏற்றம் உண்டு என்று கருத்து.

191. அது ஐவரை வெல்வித்துப் பதிறறைந் திரட்டிபடச் சொன்னது. இது நாடாகத் தோற்றோமென்று ஐயைந்து முடிப்பான் சொன்னது.

அவதாரிகை – ப்ரபந்தோதய ஹேது வைலக்ஷணயத்தால் வந்த ஆதிக்யம் சொல்லுகிறது மேல் (அது ஐவரை வெல்வித்து) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - அடுத்து, திருவாய்மொழி வெளிப்பட்ட காரணத்தின் மூலமாகவும் இதற்கு உள்ள ஏற்றத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது அந்த ப்ரபந்தம் “அன்றைவரை வெல்வித்த” என்கிறபடியே “த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமச்சக்ருர் ஜநார்தநம்” என்று ராஜ்யகாங்க்ஷிகளாய் சரணம் புக்கு நிற்கிற பாண்டவர்களைவரையும், “ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண” என்றவர்ஜுநனை, “கரிஷ்யே வசநம் தவ” என்னப் பண்ணி யுத்தத்திலே மூட்டி விஜயிகளாக்கி, “பதிறறைந் திரட்டிப் படைவேந்தர்பட” என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ப்ரதிபக்ஷபூதரான துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரையும் முடிக்கைகாகச் சொன்னது; இந்த ப்ரபந்தம், “தோற்றோம் மடநெஞ்ச

மெம்பெருமாள் நாரணற்கு” என்று வகுத்த சேஷிபக்கலிலே எல்லாரும் அபஹ்ருத சித்தராய்ப் போம்படியாக, “முடிப்பான் சொன்னவாயிரம்” என்கிறபடியே அதுக்கு விரோதியாயிருந்துள்ள “பொங்கைம்புலனும்” இத்யாதியால் சொன்ன சதுர்விம்சதி தத்வாத்மகமான அசித்திலும், ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாகக் கொண்டு ஸ்வபோக்யதையாலே தன்பக்கலிலே கால்தாழ்ப் பண்ணுமாத்மாவிலு முண்டான ஸங்கத்தை முடிப்பதாகச் சொன்னதென்கை. இத்தால் மோக்ஷ சாஸ்த்ரமேயாகிலும் உதிக்கிறபோது அந்யார்த்தமாக உதித்த குறையுண்டு அதுக்கு; மோக்ஷார்த்தமாகவே உதித்த வேற்றமுண் டிதுக்கு என்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (அது) - ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையானது. (ஐவரை வெல்வித்து) - திருவாய்மொழி (4-6-1) - அன்றைவரை வெல்வித்த - என்பதற்கு ஏற்ப, மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் - த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமச்சக்ருர் ஜநார்தநம் - பாண்டவர்கள் திரௌபதியுடன் சேர்ந்து நின்று ஜநார்தநனை வணங்கினார்கள் - என்று கூறுவதன் மூலம் இராஜ்யத்தின் மீது விருப்பம் கொண்டிருந்த காரணத்தால் தன்னைச் சரணம் புகுந்த பாண்டவர்கள் ஐந்து பேரையும், கீதை (1-32) - ந காங்ஷேஷ விஜயம் க்ருஷ்ண - க்ருஷ்ணா! நான் இந்த வெற்றியை விரும்பவில்லை - என்று கூறிய அர்ஜுனனை, கீதை (18-72) - கரிஷ்யே வசநம் தவ - உனது சொற்படியே செய்கிறேன் - என்று கூறும்படியாகச் செய்து, அவனை யுத்தத்தில் ஈடுபட வைத்து அவர்களை வெற்றி அடையும்படிச் செய்து, பெரியதிருமொழி (2-4-4) - பதிற்றைந் திரட்டிப் படைவேந்தர்பட - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்களுடைய விரோதிகளாகிய துரியோதனன் உள்ளிட்ட நூறு பேரையும் முடிப்பதற்காக அருளிச்செய்யப்பட்டதாகும். (இது) - இந்தத் திருவாய்மொழியானது. (நாடாகத் தோற்றோம் என்று) - திருவாய்மொழி (2-17) - தோற்றோம் மடநெஞ்ச மெம்பெருமாள் நாரணற்கு - என்பதற்கு ஏற்ப, இயல்பாகவே எஜமானனாக உள்ள அவனால் அபகரிக்கப்பட்ட சிந்தனை கொண்டவர்களாக அனைவரும் அவனிடம் செல்லும்படியாக. (ஐயைந்து முடிப்பான் சொன்னது) - திருவாய்மொழி (8-7-11) - முடிப்பான் சொன்ன ஆயிரம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவ்விதம் அவனிடம் செல்வதற்கு விரோதியாக உள்ளதான, திருவாய்மொழி (10-7-10) - பொங்கைம்புலனும் - என்ற பாசுரத்தில் கூறப்பட்டபடி இருபத்து நான்கு தத்துவங்களுடன் கூடிய சரீரத்தின் மீதும், ஞானம்

மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றைத் தனது ஸ்வரூபமாகக் கொண்டுள்ளதால் தனது இனிமை காரணமாகத் தன்னிடத்தியே ஈடுபடுத்தச் செய்யும் ஆத்மா மீதும் உள்ள பற்றினை விலக்குவதற்காக அருளிச்செய்யப்பட்டதாகும்; ஆகவே ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையானது மோகஷத்திற்கான சாஸ்த்ரம் என்றபோதிலும், அது வெளிப்பட்டபோது வேறு ஒரு காரணமாக வெளிப்பட்டது என்ற தோஷம் அதற்கு உண்டு; ஆனால் மோகஷத்திற்காக மட்டுமே வெளிப்பட்ட ஏற்றமானது திருவாய்மொழிக்கு மட்டுமே உண்டு.

192. அங்கு நம்பி, சரணென்று தொடங்கி முடிவில் அப்ரியமென்றது; இங்கு பரமே யென்றிழிந்து பொலிகவென்றுகந்தது.

அவதாரிகை - உபக்ரமோபஸம்ஹார ப்ரக்ரியையால் வந்த வைபவம் சொல்லுகிறது (அங்கு) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - தொடக்கம் மற்றும் நிறைவுப் பகுதிகளில் காணப்படும் விஷயங்கள் மூலமாகவும் திருவாய்மொழிக்கு உள்ள ஏற்றத்தை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அந்த ப்ரபந்தத்தி லுபதேசம் தொடங்குகிறபோது, “நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று தாழ்ந்த தனஞ்சயற்காகி” என்கிறபடியே, “சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்” என்ற வர்ஜுன்னுடைய அநுவர்த்தநம் கண்டு ப்ரிதீயோடே உபக்ரமித்து, “நூநம் அச்ரத்தானோஸி துர்மேதாச்சாஸி பாண்டவ, அபுத்த்யா யந்த ஜாநீஷே தந்மே ஸுமஹத ப்ரியம்” என்று அவன் பக்க லநவதாநம் காண்கையாலே அப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்று. இப் ப்ரபந்தத்தில் விமுகரைக் குறித்து க்ருபையாலே உபதேசிக்கையாலே உபதேசோபக்ரமத்திலே “ஏபாவம் பரமே” என்று அப்ரீதியோடே யுபக்ரமித்து அவ்வுபதேசங் கேட்டு ஜகத்தாகத் திருந்துகையாலே இப்படி திருந்தினவர்களைக் கண்டு “பொலிக பொலிக” என்ற மங்களாசாஸநம் பண்ணி, உகந்து பணிசெய் தென்னும்படி ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்றென்கை. இத்தால் அர்ஜுனன் யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனான மாத்ரமொழிய ஸித்த தர்ம பர்யந்த முபதேசத்தின் பலம் ஸித்திக்கப்

பேராமையாலே உபதேசம் ஸப்ரயோஜநமாய்த்தில்லை யங்கு; அது ஸப்ரயோஜநமாய்த்தது மிங்கே என்றதாய்த்தது.

விளக்கம் - (அங்கு) - ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில். (நம்பி சரண் என்று தொடங்கி) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-9-4) - நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று தாழ்ந்த தனஞ்சயற்காகி - என்பதற்கு ஏற்ப, கீதை (2-7) - சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் - நான் உன்னைச் சரணம் புகுந்த சிஷ்யன் - என்பதான அர்ஜுனனுடைய வேண்டுதலைக் கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்து உபதேசம் தொடங்கி. (முடிவில் அப்ரியம் என்றது) - நூநம் அச்ரத்தானோஸி துர்மேதாச்சாஸி பாண்டவ, அபுத்த்யா யந்த ஜாநீஷே தந்மே ஸுமஹத ப்ரியம் - அர்ஜுனா! நீச்ரத்தை அற்றவனாக உள்ளாய், தீயபுத்தியைக் கொண்டவனாக உள்ளாய், எதனால் நீ உனது அறிவின்மையை அறியாமல் உள்ளாயோ அதனைக் கண்டு எனக்கு மகிழ்ச்சி இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப அவனிடம் கூறுவதால் வெறுப்புடன் முடிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. (இங்கு) - இந்தத் திருவாய்மொழியில். (பரமே என்று இழிந்து) - விருப்பமற்றவர்களாக உள்ளவர்களை நோக்கி மிகுந்த கருணையுடன் உபதேசிப்பதன் காரணமாக, அந்த உபதேசத்தின் தொடக்கத்தில், திருவாய்மொழி (2-2-2) - ஏபாவம் பரமே - என்று மகிழ்வின்றி தொடங்கி, (பொலிக என்று உகந்தது) - அந்த உபதேசங்களைக் கேட்டு உலகம் திருந்துவதன் காரணமாக இப்படியாகத் திருத்தியவர்களை நோக்கி, திருவாய்மொழி (5-2-1) - பொலிக பொலிக - என்று உரைத்து, திருவாய்மொழி (10-8-10) - உகந்து பணிசெய்து - என்று மகிழ்வுடன் முடிக்கப்பட்டது. ஆகவே அர்ஜுனன் யுத்தம் செய்யத் தொடங்கினான் என்பது மட்டுமே நிகழ்ந்தது அல்லாமல் அவன் ஸித்தோபாயம் என்ற பயனைப் பெறவில்லை என்பதால் அந்த கீதோபதேசம் பயனடையவில்லை; ஆனால் திருவாய்மொழியானது பயன் பெற்றது.

193. அதில் ஸித்த தர்ம விதியே, இதில் வித்யநுஷ்டாநங்கள்.

அவதாரிகை - ப்ரதிபாத்யார்த்த கௌரவத்தால் வந்த வைபவம் சொல்லுகிறது (அதில் ஸித்த தர்ம) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்ட ஆழ்பொருளின் கௌரவம் காரணமாகவும் இதற்கு ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையைக் காட்டிலும் ஏற்றம் உண்டு என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அந்த ஸ்ரீகீதையில் “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்ற ஸித்ததர்ம விதிமாத்ரமே யுள்ளது; இந்த ப்ரபந்தத்தில், “திருநாராணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துயம்மினோ” என்று விதியும், “அடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்” என்று அநுஷ்டாநமும் இரண்டும் காணலாமென்கை. இத்தால் விதிமாத்ர ப்ரதிபாதகமானவதில், வித்யநுஷ்டாநங்க ளிரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கு மிதுக்கு ஏற்றமுண்டென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (அதில்) - ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில். (ஸித்ததர்ம விதி) கீதை (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னை மட்டுமே சரணம் என்று புகுவாயாக - என்று “ஸர்வேச்வரனையே பற்றவேண்டும்” என்பதான விதித்தல் மட்டும் உள்ளது. (இதில்) - திருவாய்மொழியில். (விதி அநுஷ்டானங்கள்) - திருவாய்மொழி (4-1-1) - திருநாராணன்தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துயம்மினோ - என்று விதித்தலும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்து - என்று செயல்புரிதலும் ஆகிய இரண்டையும் காணலாம். ஆக இதன் மூலம், விதிப்பது என்பதை மட்டுமே கூறுகின்ற ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையைக் காட்டிலும், விதித்தல் மற்றும் செயல் புரிதல் ஆகிய இரண்டையும் கூறும் திருவாய்மொழிக்கு ஏற்றம் உண்டு என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 223)

3-7-6 அளிக்கும் பரமனைக் கண்ணனை ஆழிப்பிரான் தன்னைத்

துளிக்கும் நறுங்கண்ணித் தூமணி வண்ணனெம்மான் தன்னை

ஒளிக்கொண்ட சோதியை உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்டர்

சலிப்பின்றி யாண்டு எம்மைச் சன்மசன்மாந்தரங் காப்பரே

பொருள் - காப்பாற்றும்போது தன்னைக் காட்டிலும் மேலானவர்கள் யாரும் இல்லை என்பது போன்று தன்னையே அளிப்பவனாகவும்; தனது அடியார்களுக்கு எளியவனாகவும்; திருச்சக்கரத்தாழ்வானை ஏந்திய அழகு, மது பொருந்திய பரிமளம் நிறைந்த மாலை அழகு, தோஷம் இல்லாத மாணிக்கம் போன்ற வடிவழகு ஆகியவற்றைக் காண்பித்து உபகாரம் செய்பவனாகவும்; இப்படியாக இருந்து, என்னைத் தனக்கே உரிமையானவன் என்று எழுதி எடுத்துக்கொண்ட ஸ்வாமியும்; அதன் காரணமாக விளைந்த மகிழ்வால் ஒளிர்வனும் ஆகிய அவனை மனதால் அனுபவித்தபடி உள்ளவர்கள், எம்மை ஒருபோதும் கைவிடாமல் அடிமை கொண்டு, அனைத்து ஜந்மங்களிலும் காப்பாற்றியபடி இருப்பார்கள்.

அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகளைத் திரள அநுபவிக்குமவர்கள் எனக்கு ரசஷகர் என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த ஐந்து பாசுரங்களில் கூறப்பட்டதான இவனுடைய ஸௌந்தர்யம் போன்ற அனைத்தையும் ஒன்றாக அனுபவித்தபடி உள்ளவர்களே எனக்கு ரசுஷிகர்கள் ஆவர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அளிக்கும் பரமனை) இவ்வாத்மாக்களை ரசுஷிக்குமிடத்தில் தனக்கு அவ்வருகில்லாதவனை. அன்றிக்கே உபகரிக்குமிடத்தில் மேலில்லாதவனென்னுதல், அளிக்கை - ரசுஷிக்கையும், கொடுக்கையும். (கண்ணனை) அளிப்பது தன்னையிறே; “எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்”. (ஆழிப்பிரான் தன்னை) “நாயுதாநி” என்கிறபடியே, தன்னோடு ஆயுதத்தோடு வாசியற “பக்தாநாம்” என்றிருக்குமவனை; “ஆளும் பரமனை” என்கிற பாட்டை நினைக்கிறது. (துளிக்கும் இத்யாதி) அவ்வளவிலகப்படாதாரை அகப்படுத்துகைக்கு ஈடான கண்ணியிருக்கிறபடி. (துளிக்கும் நறுங்கண்ணி) திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே செவ்வி பெற்று மது ஸ்யந்தியா நிற்பதாய், நறுநாற்றத்தையுடைய திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய்; “நறுந்துழாய்ப் போதனை” என்கிறத்தை நினைக்கிறது. (தூமணி வண்ணன் எம்மான் தன்னை) பழிப்பற்ற நீலமணி போலேயிருக்கிற திருதிறத்தைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவனை; “மணியை வானவர் கண்ணனை” என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளை எழுதிக்கொண்டபடியே காணும் இவரையும் எழுதிக்கொண்டது; “படிகண்டறிதியே” என்னக் கடவதிறே; “தோளுமோர் நான்குடைத் தூமணிவண்ணன்” என்றத்தை நினைக்கிறது.

விளக்கம் - (அளிக்கும் பரமனை) - இந்த ஆத்மாக்களைக் காப்பதில் தனக்கு நிகரானவர்களும் மேம்பட்டவர்களும் இல்லாதவன். அல்லது உபகாரம் செய்வதில் தனக்கு மேம்பட்டவர்கள் யாரும் இல்லாதவன். அளிக்கை என்பதற்கு காப்பாற்றுதல் மற்றும் கொடுத்தல் என்று இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. (கண்ணனை) - அவன் அளிப்பது தன்னையே அல்லவோ? திருவாய்மொழி (2-7-11) - எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம் - என்றது காண்க. (ஆழிப்பிரான் தன்னை) - ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - நாயுதாநி - உனது ஆயுதங்கள் உனக்காக அல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய ஆயுதங்களைப் போன்றே எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி தனது “பக்தாநாம் - பக்தர்களுக்காகவே” உள்ளவனை; இங்கு

திருவாய்மொழி (3-7-2) - ஆளும்பரமனை - என்பதை எண்ணுகிறார். (துளிக்கும் இத்யாதி) - ஒரு விலங்கு தப்பிப்பதற்கு முயற்சி செய்தால் அதனைப் பொறி வைத்துப் பிடிப்பது போன்று, இவனிடம் உள்ள ஆயுதங்களின் அழகில் மயங்காமல் தப்பித்தால், அவர்களைப் பிடிப்பதற்கான பொறி போன்று இவனுடைய நாளும் மாலையும் உள்ளன. (துளிக்கும் நறுங்கண்ணி) - இவனுடைய திருமேனியின் தீண்டுதல் காரணமாக அதிகமான அழகு பெற்று, தேன் பெருகி நிற்பதாக உள்ள, நறுமணத்துடன் கூடிய துளசிமாலையைக் கொண்டவன். இதன் மூலம் திருவாய்மொழி (3-7-3) - நறுந்துழாய்ப் போதனை - என்பதை எண்ணுகிறார். (தூமணிவண்ணன் எம்மான் தன்னை) - எந்தவிதமான சேதமும் இன்றி உள்ளதான நீலமணி போன்றுள்ள தனது திருமேனி நிறத்தைக் காண்பித்து, என்னை அவனுக்கு அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் வசப்பட்டவன் அல்லன் என்னும்படிச் செய்தவன். திருவாய்மொழி (1-10-11) - மணியை வானவர் கண்ணனை - என்பதில் கூறுவதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகளை எவ்விதம் தனக்காகவே என்றிருக்கும்படி எழுதி வாங்கிக் கொண்டானோ, அதே போன்று இவரையும் செய்தான். முதல் திருவந்தாதி (85) - படிகண்டறிதியே - என்ற பாசுரத்தில் “படி” என்ற சொல் மூலம் திருமேனி கூறப்பட்டது காண்க; இதன் மூலம் திருவாய்மொழி (3-7-2) - தோளுமோர் நான்குடைத் தூமணிவண்ணன் - என்பதை எண்ணுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒளிக்கொண்ட சோதியை) நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவனை; “பயிலுஞ் சுடரொளி” என்றத்தை நினைக்கிறது. (உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்டீர்) குணங்களை அநுஸந்தித்து வித்தராய் வாய்விட மாட்டாதேயிருக்குமவர்கள் கிடீர். (சலிப்பின்றி ஆண்டு எம்மை) பகவத் ஸமாச்ரயணம் பண்ணினால் ப்ரஹ்மாத் யைச்வரியங்களைக் கொண்டு மீளவுமாம், ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமானாலாயிற்று மீளாதொழிவது. மீண்டார்களாகிலும் “திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் திருவுருக்காணு”மித்தனையிறே. “தெரிவைமா ருருவமே மருவி” என்கிறபடியே பலவுருச் சொல்லிப் போகவேண்டாதே, இவ்வோருருவிலும் போரும்படியிறே அவர்கள் சொல்லுவது. (சன்ம சன்மாந்தரம் காப்பரே) ஜந்ம பரம்பரைகளில் புகாதபடி ரக்ஷிப்பார்கள்.

கீழிற்பாட்டுக்களிலே, ஜந்மத்தை ஆதரித்தார் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கல் ஆதரத்தாலே; இங்கு அவர்கள் செய்யும்படி சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - (ஒளிக்கொண்ட சோதியை) - தனக்கு மேம்பட்ட ஏதும் இல்லை என்னும்படியான தேஜஸ் பொருந்திய திருமேனியைக் கொண்டவனை; இதன் மூலம் திருவாய்மொழி (3-7-1) - பயிலும் சுடரொளி - என்பதை எண்ணுகிறார். (உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்டீர்) - அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்தையும் புகழ்பவர்கள் என்று கூறாமல், “உள்ளத்தில் கொண்டவர்கள்” என்று கூறுவதன் காரணத்தை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை எண்ணியபடி இருந்து, அதனால் மகிழ்ந்து, வாய் பேச இயலாமல், உள்ளத்தால் மட்டுமே எண்ணியபடி இருப்பார்கள் என்று கருத்து. (சலிப்பின்றி ஆண்டு எம்மை) - சலிப்பு என்றால் சலநம். பகவானை அண்டி நிற்கும்போது, அவன் மூலம் வருவதான நான்முகனாக இருத்தல் முதலான பதவிகளையும், செல்வங்களையும் பெற்றுத் திரும்பி விடுவர். ஆனால் அவனுடைய அடியார்களிடம் செல்லும்போது அவ்விதம் அவர்களை விடுத்துத் திரும்பமாட்டார்கள். திரும்பினாலும், கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு (3) - திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவர்கள் நிலை இருக்கும். பெரியதிருமொழி (1-1-3) - தெரிவைமார் உருவமே மருவி - என்பதற்கு ஏற்ப பலவற்றையும் விரும்பிச் செல்லாமல், ஒவ்வொரு கோபிகைக்கு ஒரு க்ருஷ்ணன் என்று நின்ற இந்த ஒவ்வொரு ரூபத்திலும் நிலைநிற்பதையே பாகவதர்கள் நியமிப்பர். (சன்ம சன்மாந்தரம் காப்பரே) - பல பிறவிகளில் புகுந்துவிடாமல் காப்பாற்றுவார்கள். கடந்த பாசுரத்தில் பிறவிகளை விரும்பியவர், இங்கு முரணாகப் பேசுவது ஏன்? காரணம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மீது கொண்டுள்ள ப்ரேமை காரணமாக, அவர்கள் செய்வதை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

3-7-7 சன்மசன்மாந்தரம் காத்து அடியார்களைக் கொண்டு போய்த்

தன்மை பெறுத்தித்தன் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளு மப்பனைத்

தொன்மை பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர் கண்டீர்

நன்மை பெறுத்து எம்மை நாளாய்யக் கொள்கின்ற நம்பரே.

பொருள் - தொடர்ந்து ஏற்பட்டபடி உள்ளதான பல பிறவிகளும் நேராதபடி காப்பாற்றி, தங்களுக்கு பகவானிடம் உள்ள அடிமைத்தன்மை குறித்த ஞானம் உள்ள அடியார்களை, பரமபதத்தில் கொண்டு சேர்த்து, அவர்களுடைய உண்மையான ஸ்வரூபமானது மீண்டும் அவர்களுக்குத் திரும்பும்படிச் செய்து, தனது திருவடிகளின் கீழ் அவர்கள் கைங்கர்யம் செய்யும்படியாகச் செய்கிறான். இப்படிப்பட்ட ஸ்வாமியுடைய உபகாரத் தன்மையைப் பலவிதமாகப் பிதற்றியபடி உள்ளவர்கல் குறித்துச் சிலர் பிதற்றியபடி இருப்பார்கள். அவர்கள் எங்களுக்கு ஏற்ற நன்மையை நாங்கள் அடையும்படியாகச் செய்து, எங்களை எப்போதும் உயர்த்தவல்ல நம்பகத்தன்மை கொண்டவர்கள் ஆவார்கள்.

அவதாரிகை - ஆச்ரித விஷயத்தில் அவன் பண்ணும் மஹோபகாரங்களிலே வித்தரானவர்களுக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் கிடர் எனக்கு எற்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

விளக்கம் - “தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் அவன் செய்யும் மிகப் பெரிய உபகாரங்களை எண்ணியபடி இருந்து, அதில் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களிடம் தங்களை இழந்து நிற்பவர்களே எனக்கு எப்போதும் ஸ்வாமிகள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சன்ம சன்மாந்தரம் காத்து) பஞ்சாக்நி வித்யையில் சொல்லுகிறபடியே மேகத்திலே புக்கு வர்ஷரூபத்தாலே பூகதமாய், வீஹியிலே புக்கு அந்நரூபத்தாலே புருஷன் பக்கலிலே புக்கு, பின்பு பஞ்சமியான ஆஹூதிகையில் புக்கு, பின்பிறே கர்ப்பமாவது; இப்படி வருகிற ஜந்மபரம்பரைகளை வேர்ப்பற்றோடே அறுத்து. வர்த்தமாந தேஹாவதியாக்கி, பின்பு ஒரு தேஹத்திற் புகாதபடி பண்ணி. இப்படி செய்வது ஆரையென்னில், (அடியார்களை) தன் திருவடிகளிலே ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமவர்களை. (கொண்டுபோய் இத்யாதி) “மரணமானால்” என்கிறபடியே சரீர விச்லேஷத்தளவும் பொறுத்திருந்து அந்திம ஸ்ம்ருதியும் பக்தியும் இவர்களுக்குப் பணியாக்காதே, “அஹம் ஸ்மராமி” என்கிறபடியே தானே நினைத்து, வழிதெரியாதபடி யிருக்கிற சதாதிகையான நாடியாலே, “ஹார்த்தாநுக்ருஹீத:” என்கிறபடியே தான் கூடக்கொண்டு புறப்பட்டு,

அந்த சரீர விச்லேஷ ஸமயத்தில் இவன் பட்ட க்லேசமெல்லாம் தீரும்படியாக அவ்வளவிலே ஒரு பரமாத்ம ப்ரவேசத்தைப் பண்ணுவித்து, சிறு ப்ரஜைகள் நொந்தால் தாயானவள் சிசிரோபசாரம் பண்ணுமாபோலே அவ்வளவிலே மேல்வழி போகைக்கு தரிப்புண்டாம்படி பண்ணி, “உயிர் கொண்டுடலோழிய ஓடும் போதோடி அயர்வென்ற தீர்ப்பான்” என்கிறபடியே சென்று முகங்கொடுத்து, கர்மஸம்பந்தமறச் செய்தேயும் வித்யாமாஹாத்மயத்தாலே விரஜையளவும் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் நிற்கும்படி பண்ணி, அர்ச்சிராதி கணங்களோடொக்க ஆளிட்டிராதே, “நயாமி” என்கிறபடியே தானே வந்து, “மாதவன் தன் துணையா நடந்தான்” என்கிற “கள்வன் கொல்”லில் பிராட்டியைப் போலே தன் சிறகின் கீழே கொண்டு, வழியிலுள்ளார் சிரஸாவஹிக்கும்படி இவ்வருகுள்ளவற்றைக் கழித்துப் பரமபதத்திலே கொண்டு புக்கு, “ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே” என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூப ப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுத்து, பின்னையும் விடாதே பாதோப தாநமாகத் தன் திருவடிகளின் கீழேயிட்டுக் கொண்டு, இதுதான் இவனுக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றிக்கே தன் பேறாக நினைத்திருக்கும் மஹோபகரனை.

விளக்கம் - (சன்ம சன்மாந்தரம் காத்து) - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உள்ள பஞ்சாக்னி வித்யையில் கூறப்பட்டபடி, ஜீவாத்மா மீண்டும் இந்த உலகிற்குத் திரும்பும்போது, தேவர்களால் மேகத்தில் வைக்கப்பட்டு, அங்கிருந்து மழை வடிவில் இறங்கி, அரிசி முதலான உணவு வடிவத்தில் புருஷனுடைய சரீரத்தில் புகுந்து, பின்னர் ஐந்தாவது ஆஹுதி என்னொத்தான விந்துவின் மூலம் பெண்ணின் சரீரத்தில் புகுந்து, அங்கு கர்ப்பம் ஆகிறான். இவ்விதம் வருகின்ற பரம்பரையான ஜன்மங்களை வேருடன் அழித்து, இவ்விதம் உண்டான இந்தப் பிறவி என்பதே இறுதி என்றும், இனியும் ஒரு சரீரத்தில் புகாதபடியும் செய்கிறான். இவ்விதம் யாரைச் செய்கிறான்? (அடியார்களை) தனது திருவடிகளில் தங்களுடைய அனைத்துவிதமான பாரங்களையும் சமர்ப்பணம் செய்தவர்களை. (கொண்டுபோய் இத்யாதி) – திருவாய்மொழி (9-10-5) – மரணமானால் – என்பதற்கு ஏற்ப இந்தச் சரீரத்தை விட்டுப் பிரியும்வரை பொறுத்திருந்து, இறுதி நொடியில் தன்னை எண்ணுவதும் பக்தியும் இவர்கள் செய்யவேண்டிய செயல் என்று இருக்காமல், வராஹ சரமச்லோகத்தில் - அஹம் ஸ்மராமி - நான் நினைப்பேன் - என்பதற்கு

ஏற்ப தானே அவர்களை எண்ணுகிறான். எந்த வழியாக வெளியே செல்வது என்று அறியாமல் உள்ள ஜீவனை, நூற்று ஒன்றாவது நாடி மூலம், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-2-10) – ஹார்த்தாநுக்ருஹீத: - என்பதற்கு ஏற்ப தானே கையைப் பிடித்துக் கொண்டு செல்வது போன்று அழைத்துச் செல்கிறான். அந்தச் சரீரத்தை விட்டு இந்த ஜீவாத்மா பிரியும்போது ஏற்படுகின்ற மிகுதியான துன்பங்கள் அனைத்தும் தீரும்விதமாக பரமாத்ம ப்ரவேசம் செய்கிறான். சிறிய குழந்தைகள் துன்பம் அடைந்தால் தாயானவள் நன்கு கவனிப்பது போன்று, ஜீவாத்மா மேலே செல்லும்போது, போகும் வழியில் அனைத்தையும் அவன் தாங்கும்படியாகச் செய்கிறான். நான்முகன் திருவந்தாதி (88) – உயிர் கொண்டுடலோழிய ஓடும் போதோடி அயர்வென்ற தீர்ப்பான் - என்பதற்கு ஏற்ப தான் ஓடோடிச் சென்று தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தபடி உள்ளான். அவர்களுக்குக் கர்ம ஸம்பந்தம் நீங்கியது என்றபோதிலும், வித்யையின் பெருமை காரணமாக அவர்கள் விரஜா நதிக்குச் செல்லும்வரை ஸூக்ஷ்ம சரீரம் இருக்கும்படிச் செய்கிறான். அவனை அழைத்து வருவதற்கு அர்ச்சிராதி கணங்கள் போன்றவர்களை அனுப்பாமல், நயாமி - நானே செய்கிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, தானே வந்து நிற்கிறான். பெரியதிருமொழி (3-7-4) – மாதவன் தன் துணையா நடந்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப பிராட்டி போன்று, தனது சிறகின் கீழ் அந்த ஜீவனைக் கொண்டு வருகிறான். வழியில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் அந்த ஜீவனைத் தங்கள் தலையால் தாங்கும்படியாகச் செய்து, பரமபத்தில் வைக்கிறான். பிறகு அங்கு சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-3) – ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே - தங்கள் ஸ்வரூபத்தை மீண்டும் பெறுகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்கள் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை மீண்டும் அடையும்படிச் செய்கிறான். அத்துடன் நின்று விடாமல், தனது திருவடிகளையே அவர்களுக்கு அணையாக அளித்து, தனது திருவடிகளின் கீழ் அவர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு, கைங்கர்யம் செய்யும்படிச் செய்கிறான். இவ்விதம் இவன் செய்த அனைத்தையும், இவன் அவர்களுக்குச் செய்யும் உதவிகள் என்று இருக்காமல், இவற்றைத் தனது பேறு என்று இருக்கும் உபகாரகள்.

வ்யாக்யானம் – “ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே” இத்யாதி. (தன்மை பெறுத்தி) ஸ்வஸ்வரூபாவிர்பாவத்தைப் பிறப்பித்து. (அப்பனை) இது தன்னை இவன் சேதனனாகையாலே உபகாரமாக நினைத்திருக்கும்; பாரதந்தர்யத்தாலே அவன்

தனக்காகச் செய்தானாயிருக்கும். (தொன்மை பிதற்றவல்லாரை) ஸ்வாபாவிகமான ஓளதார்ய குணத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் புகழுமவர்களை. “தாநஹம் த்விஷத:” என்று தள்ளுமாறு இவன் செய்த குற்றங்களைக் கண்டாகையாலே ஓளபாதிகமிறே; ஸ்வாபாவிகமான நிலையாவது இப்படி ரக்ஷிக்கை. (பிதற்றுமவர் கண்டீர்) அந்தபுர வ்ருத்தாந்தம் இவர்களுக்கு நிலமாவதே என்று அவர்கள் விஷயத்திலே ஈடுபட்டு ஏத்துமவர்கள் கிடீர். (நன்மை பெறுத்து) பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வ ஸம்பத்தையுண்டாக்கி. (எம்மை நாளுய்யக் கொள்கின்ற நம்பரே) நமக்கு அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை யாவதாத்தம்பாவி நடத்தக் கடவ விச்வஸநீயர்; முதலிகள் என்றுமாம்.

விளக்கம் – ஆனால் “ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்” என்பதற்கு ஏற்ப, ஒரு சிலர் மோக்ஷம் என்பது ஐக்யமே என்று கூறும்போது, இவர் மோக்ஷம் என்பது திருவடிகளின் கீழ் சேருதல் என்பது எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே - எனது ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்த ஒருவர், அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்பவர் ஆகிறார் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். (தன்மை பெறுத்தி) - அவர்கள் தங்களுடைய மறைந்திருந்த ஸ்வரூபத்தை மீண்டும் அடையும்படிச் செய்கிறான். (அப்பனை) - ஆனால் இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் சேதநனுக்குச் செய்பவற்றை அவன் தன்னுடைய பேறாக எண்ணியிருப்பவன் என்றுள்ளபோது, இவை இந்தச் சேதநனுக்கு உபகாரமாக உள்ளது என்பது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அனைத்தும் அவனுடைய சரீரமாக உள்ளதால், அப்படிப்பட்ட பாரதந்த்ரியம் காரணமாகத் தனக்காகச் செய்தான் என்றிருப்பான். (தொன்மை பிதற்றவல்லாரை) - அவனுக்கு இயற்கையாகவே அடைந்துள்ளதான தாராள குணத்தை எந்தவிதமான வரிசையும் இன்றி, வாய்க்கு வந்தபடிப் புகழ்ந்து நிற்பவர்களை. கீதை (16-19) - தாநஹம் த்விஷத: - என்னை வெறுப்பவர்களை - என்பதன் மூலம் பகவானுக்கு ஒதுக்கும் தன்மையும் உண்டு என்றாகிறது. ஆனால் அந்தத் தன்மையானது சேதநனுடைய குற்றங்கள் காரணமாக உண்டாகின்றன அல்லாமல் அவனுக்கு இயல்பானது அல்ல. இவனுடைய இயல்பான நிலையானது காப்பாற்றுதலே ஆகும். (பிதற்றுமவர் கண்டீர்) - “இவ்விதம் அவர்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகக் கொண்டு செல்லுதல் போன்றவற்றைச்

செய்கிறானே”, என்று அடியவர்களைக் கண்டு வியந்து, அவர்களிடம் ஈடுபட்டு, அவர்களைப் புகழ்பவர்கள். (நன்மை பெறுத்து) - பாகவதர்களுக்கு அடிமையாதல் என்பது முடிய செல்லக்கூடியதான பகவத் அடிமை என்ற தன்மையை ஏற்படுத்தி. (எம்மை நானாய்க் கொள்கின்ற நம்பரே) - நாம் அவனுடைய திருவடிகளில் நம்முடைய உயிர் உள்ளவரை கைங்கர்யம் செய்யும் நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவல்ல நம்பத்தக்கவர்கள். “முதலிகள்” என்றும் கூறலாம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமாநுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 85)

80. நல்லார் பரவும் இராமாநுசன் திருநாமம் நம்ப

வல்லார் திறத்தை மறவாதவர்கள் எவர் அவர்க்கே

எல்லாவிடத்திலும் என்றும் எப்போதிலும் எத்தொழும்பும்

சொல்லால் மனத்தால் கருமத்தினால் செய்வன் சோர்வின்றியே

விளக்கவுரை - “கலியும் கெடும் கண்டு கொண்மின்”, என்று நம்மாழ்வார்; “மேவினேன் அவன் பொன்னடி மேன்மை”, என்று மதுரகவியாழ்வார்; “ஆம் முதல்வன்”, என்று ஆளவந்தார் ஆகிய பலரும் எம்பெருமானாரின் திருஅவதாரத்திற்கு முன்பே, அவரைப் போற்றியபடி இருந்தனர். இப்படியாக உள்ள எம்பெருமானாரின் திருநாமத்தை மட்டுமே நெஞ்சில் கொண்டு, அதனை மட்டுமே தங்கள் பாதுகாப்பு என்று கூரத்தாழ்வான், எம்பார் போன்றவர்கள் இருந்தனர். இவர்கள் இவ்விதம் இருந்த விதத்தை பற்றியும், இவர்களைப் பற்றியே பேசியபடியும், இவர்களைப் பற்றிக் கூறினாலே முகம் மலரும்படியும் ஒரு சிலர் இருக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்தவர்களுக்கு எங்கும், எப்போதும், எந்த நிலையிலும் - நான் எனது வாக்கலும், மனதாலும், உடலாலும் எந்தவிதமான தளர்வும் இன்றி கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கக்கடவேன்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே எம்பெருமானார் துர்மத நிரஸநம் பண்ணியும் ப்ரமாணிகமாக வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநம் பண்ணியுமிருக்கச் செய்தே, அஜ்ஞாந ப்ரகரமான இந்த பூலோகத்திலே யிருந்துள்ள சேதநர் அவரை ஆச்ரயிக்க

இசையாதே, வேறொரு ரக்ஷகாந்தரமுண்டோவென்று தேடித் தடுமாறித் திரிந்து அவஸந்நராய் விட்டார்களென்று அவர்கள் படியைச் சொல்லி, இதிலே அவர்களைப் போலன்றிக்கே அவர்களிற்காட்டில் அத்யந்த விலக்ஷணராய் எம்பெருமானார் திருநாமத்தையே விச்வஸித்திருக்கும் மஹாத்மாக்களிடத்திலே பக்த ஸ்நேஹராய் ஒருகாலமும் அவர்களை விஸ்மரியாதே யிருக்குமவர்கள் யாவர் சிலர் அந்த ததீயர்க்கே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் ஸர்வகரணங்களாலும் ஸர்வருமறியும்படி பண்ணக்கடவேனென்று தம்முடைய நிஷ்டையைச் சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில், எம்பெருமானார் வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உரைத்த மதங்களைத் தள்ளியும், வேதமார்க்கமே மிகவும் உயர்ந்த ப்ரமாணம் என்று நிலைநாட்டியும் செய்தபோதிலும், அறியாமையின் பிறப்பிடமாக உள்ள இந்தப் பூலோகத்தில் உள்ள சேதநர்கள் பலரும் அவரை ஏற்பதற்கு ஒப்புக்கொள்ளாமல், தங்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்ற தேவதை வேறு ஏதேனும் உண்டோ என்று தேடித் திரிந்து, இறுதியில் ஓய்ந்துவிட்டனர் என்று அவர்களுடைய நிலையை உரைத்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் - அவர்களைப் போன்று அல்லாமல், அவர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்ட மேன்மை கொண்டவர்களாகவும், எம்பெருமானாருடைய திருநாமத்தை மட்டுமே எப்போதும் ஆழ்ந்து நம்பியவர்களாகவும் உள்ள மஹாத்மாக்களிடம் ஈடுபட்டு, நட்புடன் அவர்களை எப்போதும் மறக்காமல் ஒரு சிலர் உள்ளனர்; அப்படிப்பட்ட அடியவர்களுக்கு மட்டுமே அனைத்து இடங்கள், அனைத்து காலங்கள், அனைத்து நிலைகள் ஆகியவற்றில் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களை, அனைத்து உடல் உறுப்புக்களாலும், அனைவரும் அறியும்படியாகச் செய்தபடி இருப்பேன் என்று தனது ஈடுபாட்டை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (நல்லார் பரவுமிராமானுசன்) “நல்லார் நவில் குருகூர் நகரான்” என்று திருநகரியிலே வர்த்திக்கும் ஸத்துக்களாலே விரும்பப்படும் நம்மாழ்வாரைப்போலே, “கலியும் கெடும் கண்டு கொண்மின்” என்று அவர் தம்மாலும், “மேவினேன் அவன் பொன்னடி” என்று அவர்க்கு அந்தரங்கரான ஸ்ரீமதுரகவிகளாலும், அவர் தம்முடைய ப்ரஸாதத்தாலே பவிஷ்யதாசார்யா

விக்ரஹத்தைப் பெற்று ததாராதந முகேந ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளாலும், “ஆ முதல்வன்” என்று தத் வம்ச்யரான ஆளவந்தாராலும் விரும்பப்பட்ட எம்பெருமானாருடைய. இவர்களெல்லாரும் இப்புடைகளாலே எம்பெருமானாருடைய வைபவத்தை முந்துற முன்னம், “இந்நானிலத்தே வந்து நாட்டினான்” என்று வெளியிட்ட பின்பு, அதைக் கண்டு தெளிந்திறே ஆழ்வான் ஆண்டான் தொடக்கமானார் அவர் தம்மைப் பரவத் தொடங்கினது. “அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து தத: பரம் பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருத:” என்று நாரத புரானோக்த வசநத்தை ஸத்துக்கள் வாசித்துக் கொண்டு போருவர்களிறே. “அர்வாஞ்சோ யத் பத ஸரஸிஜ த்வந்த்வம் ஆச்ரித்ய பூர்வே மூர்த்நாயஸ்யாந்வயம் உபகதா தேசிகா முக்திமாபு: ஸோயம் ராமாநுஜ முநிர் அபி” என்கிறபடியே ஸத்துக்களடங்கலும், இருந்தவிடங்களிலே ப்ரேம பரவசராய்க் கொண்டு ஏத்தும்படியான எம்பெருமானாருடைய.

விளக்கம் - (நல்லார் பரவும் இராமானுசன்) - திருவிருத்தம் (100) – நல்லார் நவில் குருகூர் நகரான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆழ்வார் திருநகரியில் உள்ள ஸாதுக்களால் விரும்பப்படும் நம்மாழ்வார் போன்று, திருவாய்மொழி (5-2-1) – கலியுங்கெடும் கண்டு கொண்மின் - என்று நம்மாழ்வாராலும், கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பு (2) – மேவினேன் அவன் பொன்னடி - என்று நம்மாழ்வாருடைய அந்தரங்க சிஷ்யராகிய மதுரகவியாழ்வாராலும், அவர் மூலமாக பவிஷ்யத் ஆசார்ய விக்ரஹத்தைப் பெற்று அதனை ஆராதிப்பதன் மூலம் நாதமுநிகளாலும், திருவாய்மொழி (7-9-3) – ஆமுதல்வன் - என்று நாதமுநிகளின் பரம்பரையில் வந்தவராகிய ஆளவந்தாராலும் பெரிதும் விரும்பப்பட்ட எம்பெருமானாரை. இவர்கள் அனைவரும் இவ்விதமாக எம்பெருமானாருடைய வைபவத்தை முதலிலேயே இராமானுச நூற்றந்தாதி (53) – இந்நானிலத்தே வந்து நாட்டினன் - என்பதற்கு ஏற்ப வெளியிட்டார்கள். அதனைக் கண்டு, மனம் தெளியப் பெற்ற பின்னர் கூரத்தாழ்வான், ஆண்டான் போன்றவர்கள் எம்பெருமானாரை அண்டி நின்றனர். நாரதபுராணம் - அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து தத: பரம் பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருத: - ஆதிசேஷன் தனது முதல் அவதாரமாக லக்ஷ்மண ரூபத்திலும், அடுத்து பலராம ரூபத்திலும், மூன்றாவதாகக் கலியுகத்தில் இராமானுஜராகவும் அவதாரம் செய்தான் - என்பதான நாரதபுராணத்தில் உள்ள

வசனத்தை ஸாதுக்கள் எப்போதும் கூறியபடியே இருப்பார்கள். அர்வாஞ்சோ யத் பத ஸரஸிஜ த்வந்த்வம் ஆச்ரித்ய பூர்வே மூர்த்தநாயஸ்யாந்வயம் உபகதா தேசிகா முக்திமாபு: ஸோயம் ராமாநுஜ முநிர் அபி - எம்பெருமானாருக்குப் பின்பு வந்த ஆசார்யர்கள் அனைவரும் அவருடைய திருவடித் தொடர்பு மூலமே முக்தி பெற்றனர். எம்பெருமானாருக்குப் முன்பு இருந்த ஆசார்யர்கள் அனைவரும் அவருடைய திருமுடித் தொடர்பு மூலமே முக்தி பெற்றனர் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து ஸாதுக்களாலும், தாங்கள் இருந்த இடத்திலேயே இருந்தபடி ப்ரேமையால் பரவசம் அடைந்து புகழும்படியாக உள்ள எம்பெருமானாருடைய.

வ்யாக்யானம் – (திருநாமம் நம்பவல்லார் திறத்தை) – “ந சேத் ராமாநுஜேத் யேஷா சதுரா சதுரக்ஷீ காமவஸ்த்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருச:” என்றும், “ராமாநுஜ திவாகர:” என்றும், “ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந:” என்றும், “ராமாநுஜ பதச்சாயா” என்றும், “தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரம யோகிநே” என்றும், “ராமாநுஜார்யம் நமதேத்யவாதீத்” என்றும், “தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே” என்றும், “ராமாநுஜச்ச சரணமஸ்து” என்றும், “ராமாநுஜம் யதிபதிம் ப்ரணமாமி மூர்த்தநா” என்றும் சதுரக்ஷரியான “ராமாநுஜா” என்கிற திருநாமத்தினுடைய வ்யதிரேகத்தில் தரியாமையை ஏறிட்டுக்கொண்டு, அத்தையே தங்களுக்குத் தஞ்சமாக விச்வஸித்து த்ருடாத்யவஸாய யுக்தராயிருக்கும் ஆழ்வான், ஆண்டான், எம்பார் முதலான முதலிகளுடைய ப்ரகாரத்தை. நம்புதல் – விச்வஸித்தல். திறம் – ப்ரகாரம்.

விளக்கம் – (திருநாமம் நம்பவல்லார் திறத்தை) - ந சேத் ராமாநுஜேத் யேஷா சதுரா சதுரக்ஷீ காமவஸ்த்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோ ஹந்த மாத்ருச: - “ராமாநுஜ” என்னும் நான்கு எழுத்துகள் கொண்ட மந்த்ரம் இல்லை என்றால், புழு போன்ற அற்பனாகிய என் போன்றவர்களுடைய கதி என்னவாயிருக்கும் – என்றும், ராமாநுஜ திவாகர: - இராமானுஜர் என்னும் சூரியன் – என்றும், ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந: - இராமானுஜரின் திருவடித்தாமரைகளை அண்டி நின்று – என்றும், ராமாநுஜ பதச்சாயா - இராமானுஜருடைய திருவடிகளின் நிழல் – என்றும், தஸ்மை ராமாநுஜார்ய நம: பரமயோகிநே – மிகவும் உயர்ந்த யோகியான இராமானுஜருக்கு எனது நமஸ்காரங்கள் – என்றும், நடாதூர்

அம்மாள் - ராமாநுஜார்யம் நமத இதி அவாதி - எம்பெருமானாரையே அண்டி நின்று - என்றும், தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே - என்றும், ராமாநுஜச் சரணமஸ்து - என்றும், ராமாநுஜம் யதிபதிம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நான்கு எழுத்து மந்திரமான “ராமாநுஜ” என்பதான திருநாமத்தைப் பிரிய நேர்ந்தால் தாங்க இயலாது என்ற நிலை ஏற்பட, அதனையே தங்களுடைய தஞ்சம் என்று விச்வாஸம் கொண்டவர்களாக, உறுதியான நம்பிக்கையுடன் நின்ற கூரத்தாழ்வான், திருமாலையாண்டான், எம்பார் போன்ற ஆசார்யங்களுடைய ப்ரபாவத்தை.

வ்யாக்யானம் - “யதாதே தேஷு வர்த்தேரந் ததா தேஷு வர்த்தேதா:”, “யாந்யஸ்மாகம் ஸுசரிதாநி தாநி த்வயோபாஸ்யாநி”, “யத்யார்யா க்ரியமாணம் ப்ரசம்ஸந்தி ஸ தர்மோ யத்தர்ஹந்தே ஸ அதர்ம:”, “வேத சாஸ்திர ரதா ரூடா ஞான கட்கதரா த்விஜா க்ரீடார்த்த மபியத் ப்ரூயு சதர்ம பரமோ மத”, “ஏவ தாவந்தி சாஸ்த்ராந்”, “ஸமய நியதயா ஸாது வ்ருத்யா ஸமேதம்”, “பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்” என்று இப்படி ப்ரமாண ஸஹஸ்ரத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட சிஷ்டருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ப்ரகாரத்தையென்றபடி.

விளக்கம் - தைத்திரீய உபநிஷத் (1-11-4) - யதாதே தேஷு வர்த்தேரந் ததா தேஷு வர்த்தேதா: - ஆசார்யர்கள் எவற்றை விட்டு விலகுவார்களோ அவற்றி விட்டு நீயும் விலகவேண்டும் - என்றும், தைத்திரீய உபநிஷத் (1-11-2) - யாந்யஸ்மாகம் ஸுசரிதாநி தாநி த்வயோபாஸ்யாநி - நம்முடைய ஆசார்யர்களுடைய பழக்கவழக்கங்களும் சரிதங்களும் எவை உள்ளதோ அதனையே பின்பற்றவேண்டும் - என்றும், ஆபஸ்தம்ப தர்மஸூத்ரம் - யத்யார்யா க்ரியமாணம் ப்ரசம்ஸந்தி ஸ தர்மோ யத்தர்ஹந்தே ஸ அதர்ம: - நம்முடைய ஆசார்யர்கள் எதனைத் தர்மம் என்று கூறினரோ அதுவே தர்மம், எதனை அதர்மம் என்று கூறினரோ அதுவே அதர்மம் - என்றும், வேத சாஸ்திர ரதா ரூடா ஞான கட்கதரா த்விஜா க்ரீடார்த்த மபியத் ப்ரூயு சதர்ம பரமோ மத - வேதசாஸ்த்ரம் என்னும் தேரில், ஞானம் என்னும் கத்தியை வைத்தபடி ஏறும் ஆசார்யர்கள் கூறுவதே உயர்ந்த தர்மம் - என்றும், ஏவ தாவந்தி சாஸ்த்ராந் - அவையே சாஸ்த்ரங்கள் -

என்றும், ஸமய நியதயா ஸாது வருத்யா ஸமேதம் – ஸாதுக்களால் கூறப்படுவதே கடைப்பிடிக்க வேண்டியதாகும் – என்றும், ஸ்ரீவசனபூஷணம் (274) – பரிக்காஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும் - நாதமுனிகள் தொடக்கமாக உள்ள பூர்வாசார்யர்களின், அறியப்படவேண்டிய பொருள்களை நன்கு விளக்குகின்ற திவ்யமான சொற்கள் மற்றும் அந்தச் சொற்களைப் பின்பற்றி உள்ளதான நேர்மையான நடத்தை – என்றும் உள்ள இவ்விதமான ஆயிரக்கணக்கான ப்ரமாண வாக்கியங்களால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட சிஷ்யர்களுடைய ஞானம் மற்றும் கர்மங்களைக் கடைப்பிடித்தல் போன்ற தன்மைகளை.

வ்யாக்யானம் – (மறவாதவர்கள் யவர்) – “ஸ்வாத்யாயாந்மா ப்ரமத: ஆசார்யாய ப்ரியம் தநம் ஆஹ்ருத்ய ப்ரஜா தந்தும் மாவ்யவச்சேத்ஸீ”, “ஸத்யாந் ந ப்ரமதிதவ்யம் தர்மாந் ந ப்ரமதிதவ்யம்” என்கிறபடியே விச்வாஸ மாந்த்யத்தாலே அத்தை மறந்து போகையன்றிகே அநவரதம் அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் யாவர் சிலர். எம்பெருமானாருடைய திரு நாமத்தை “நெஞ்சே சொல்லுவோமவன் நாமங்களே” என்கிறபடியே முதலடியிலே தாம் அநுஸந்தித்தும், “இராமாநுசனென்று சொல்லுமினோ” என்கிறபடியே லோகத்தாரெல்லார்க்கும் உபதேசித்தும், “சயந்தரு கீர்த்தி யிராமாநுச முனி தாளிணை மேலுயர்ந்த குணத்துத் திருவரங்கத்தமுதோங்கு மன்பா லியம்புங் கலித்துறையந்தாதி யோத” என்கிறபடியே ப்ரபந்நர்களுக்கெல்லாம் நித்யாபி ஜப்யமாம்படி க்ரந்தீகரித்தும் போருகைக்குறுப்பான இவ்வதிகார முண்டாம்படி கருந்தறையான வென்னைத் திருத்தி யருளின ஆழ்வான் போல்வரென்றபடி. “நம்பவல்லார் திறத்தை மதியாதவர்கள்” என்று பாடமானபோது, மதித்தல் – விடுதலாய், அவர்கள் படியை பரிச்சேதியாதவர்களென்று பொருளாகக் கடவது.

விளக்கம் - (மறவாதவர்கள் யவர்) - தைத்திரீய உபநிஷத் (1-11-1) – ஸ்வாத்யாயாந்மா ப்ரமத: ஆசார்யாய ப்ரியம் தநம் ஆஹ்ருத்ய ப்ரஜா தந்தும் மாவ்யவச்சேத்ஸீ – வேதம் ஓதுவதைக் கைவிடாதீர்கள். ஆசார்யனுக்கு விருப்பமான செல்வத்தைக் கொடுத்து அவரை மனநிறைவு பெறச் செய்யுங்கள்; சந்ததிச் சங்கிலியை வெட்டாதீர்கள் – என்றும், தைத்திரீய உபநிஷத் (1-11-2) –

ஸத்யாந் ந ப்ரமதிதவ்யம் தர்மாந் ந ப்ரமதிதவ்யம் - உண்மையிலிருந்து விலகாதீர்கள். தர்மத்திலிருந்து விலகாதீர்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப விச்வாஸக் குறைவு காரணமாக மறந்து போய்விடாமல், எப்போதும் இடைவிடாமல் எண்ணியபடி உள்ளவர்கள். எம்பெருமானாருடைய திருநாமத்தை இராமாநுச நூற்றந்தாதி (1) - நெஞ்சே சொல்லுவோமவன் நாமங்களே - என்பதற்கு ஏற்ப முதல் அடியில் திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தான் எண்ணியும், இராமாநுசனென்று சொல்லுமினோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உலகில் உள்ளவர்களுக்கு உபதேசித்தும், சயந்தரு கீர்த்தி இராமாநுச முனி தாளிணை மேல் உயர்ந்த குணத்துத் திருவரங்கத்தமுதோங்கும் அன்பால் இயம்பும் கலித்துறை அந்தாதி ஓத - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து ப்ரபந்நர்களுக்கும் அன்றாடம் ஜபிக்கும்படியாக நூல்களில் விளக்கியும் செய்வதற்கு ஏற்றபடியான தகுதி உண்டாகும்படி, ஏதும் விளையாத நிலமாக இருந்த என்னைத் திருத்திய கூரத்தாழ்வான் போன்றவர்கள். “நம்பவல்லார் திறத்தை மதியாதவர்கள்” என்று இங்கு படித்தால், அவர்களுடைய தன்மைகளை அளவிட்டு அறியாதவர்கள் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (அவர்க்கே) அவர்களுக்கு முகமலர்த்தியுண்டென்றும், எனக்கு உஜ்ஜீவநமுண்டென்றும் இருவர்க்குங்கூடப் பொதுவாக பண்ணுகை தவிர்ந்து, “தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே” என்கிறபடியே, அவர்களுடைய முகமலர்த்தியே புருஷார்த்தமென்று அத்யவஸித்து நின்று. “அவர்க்கே” என்ற அவதாரணத்தாலே இவ்வர்த்தம் தோற்றுகிறதிறே. (எல்லாவிடத்திலுமென்று மெப்போதிலும்) “ஸர்வேஷு தேச காலேஷு ஸர்வாவஸ்த்தாஸு சாச்யுத கிங்கரோஸ்மி” என்றும், “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி” என்றும், “காலம் ஸகலம் அபி ஸர்வத்ர ஸகல அவஸ்த்தாஸ்வி: ஸ்யு: மம” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ப்ரதம நிஷ்டர் விஷயத்திலே ஈடுபட்டாப்போலே, “தஸ்மாத் மத் பக்தபக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத:” என்றும், “தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்” என்றும் அவன்றானே அருளிச் செய்தானாகையாலே, ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும். (எல்லாவிடத்திலும்) ஸர்வதேசங்களிலும். இடம் - தேசம். (என்றும்) காலோபலக்ஷிதமாயிருந்துள்ள ஸகலாவஸ்தைகளிலுமென்றபடி. (எப்போதிலும்) ஸர்வகாலங்களிலும்.

விளக்கம் - (அவர்க்கே) - இந்தச் செயல்கள் மூலம் அவர்களுக்கு முகமலர்ச்சி ஏற்படுகிறது மற்றும் எனக்குக் கரையேறும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது என்பதாக இருவருக்கும் பொதுவான நன்மைகள் உண்டு என்று எண்ணுவதைத் தவிர்த்து, திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளும் - என்பது போன்று, அவர்களுடைய முகமலர்ச்சி என்பதே பெரிய பலன் என்று உறுதியாக நின்று. இதனை “அவர்க்கே” என்பதில் உள்ள ஏவகாரம் மூலம் உணரலாம். (எல்லா இடத்திலும் என்றும் எப்போதிலும்) - ஸர்வேஷு தேச காலேஷு ஸர்வாவஸ்த்தாஸு சாச்யுத கிங்கரோஸ்மி - அனைத்து இடங்களிலும், காலங்களிலும், நிலைகளிலும் அச்யுதனுக்கு நான் கைங்கர்யம் செய்தபடியே இருப்பேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-3-1) - ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி - என்றும், அஷ்டச்லோகி (3) - காலம் ஸகலம் அபி ஸர்வத்ர ஸகல அவஸ்த்தாஸ்வி: ஸ்யு: மம - அனைத்து காலங்களிலும் அனைத்துவிதமான நிலைகளிலும் உனது கைங்கர்யத்தை நான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப முதல் நிலையாக உள்ள பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடுவது போன்று, மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (116-23) - மம மத்பக்தபக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத் தஸ்மாத் மத்பக்தபக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத: - எனது அடியார்கள் மீது பக்தியுள்ளவர்களிடம் எனக்கு அதிகமான ப்ரேமை உள்ளது. ஆகவே அவர்களை நன்கு ஆராதிக்க வேண்டும் - என்றும், கருடபுராணம் - பத்தி ரஷ்டவிதாஹ் யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம் - எட்டுவிதமான பக்தியானது மிகவும் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்த ஒருவனுக்கு உள்ளது என்றால், அவனுக்கு அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் உபதேசம் செய்யலாம்; நான் எவ்விதம் வணங்கத் தக்கவனோ அதே போன்று அவனும் வணங்கத்தக்கவன் - என்றும் பகவானே அருளிச்செய்த காரணத்தினால் அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும். (எல்லா இடத்திலும்) - அனைத்து தேசங்களிலும், (என்றும்) - காலத்தின் மூலம் உணர்த்தப்படுவதான அனைத்து நிலைகளிலும், (எப்போதிலும்) - அனைத்து காலங்களிலும்.

வ்யாக்யானம் – (சொல்லால் மனத்தால் கருமத்தினால்) இம்முன்றிலும். மனோ வாக் காயங்கள் முன்றிலும். “சொல்லால் கருமத்தினால்” என்கிற இவற்றால் தத் தத் காரணங்களான வாக் காயங்களை லக்ஷிக்கிறது. (எத்தொழும்பும்) ஸர்வப்ரகார தாஸ்யமும். தொழும்பு – அடிமை. எப்பேர்ப்பட்டவென்றபடி. (சோர்வின்றியே) “வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே அவிச்சிந்தமாக. சோர்வு – பிரிவு, செய்வன் – செய்யக்கடவன். அம்முன்றிலும் வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொன்றிலே தானே ஸர்வகரணங்களாலும் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணக் கடவே னென்கிறார். “வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம்” என்று ஜீயரும் ப்ரார்த்தித்தருளினாரிதே. “நன்றும் திருவுடையோம் நானிலத்தில் எவ்வுயிர்க்கும் ஒன்றும் குறையில்லை ஓதினோம் குன்றமெடுத்தான் அடிசேர் இராமானுசன் தாள் பிடித்தார் பிடித்தாரை பற்றி” என்னும்படியான ஸ்வாத்யவஸாயத்தை வெளியிட்டருளினாராய்த்து.

விளக்கம் - (சொல்லால் மனத்தால் கருமத்தினால்) - இந்த முன்றிலும். அதாவது மனம், வாக்கு, உடல் ஆகிய முன்றிலும். “சொல்லால் கருமத்தினால்” என்பதன் மூலம் அந்தந்த செயல்களுக்கு உரிய உறுப்புக்களாகிய வாய் மற்றும் சரீரம் கூறப்படுகிறது. (எத்தொழும்பும்) - அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும். எப்படிப்பட்ட அடிமைச் செயலாக இருந்தாலும். (சோர்வின்றி) - திருவாய்மொழி (3-3-1) - வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம் - என்று நம்மாழ்வார் ப்ரார்த்தித்தபடி அளவுபடாதவிதத்தில். (செய்வன்) - செய்யக்கடவன். அதாவது அந்த முன்றிலும் ஒவ்வொன்றாலும் தானே அனைத்து உறுப்புகள் மூலம், அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன் என்கிறார். யதிராஜ விம்சதி (3) - வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம் - யதிகளின் அரசரே! என்னுடைய மனம் எப்போதும் உம்மால் நியமிக்கப்பட்ட குருபரம்பரையில் தொடர்கின்ற ஆசார்யர்களின் தாமரை போன்ற திருவடிகளையே எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் போன்றவர்கள் தங்கள் வாக்கு, மனம், செயல் ஆகிய முன்றாலும் உனது திருவடிகளிலேயே நிலைத்து நின்றனர். இவர்களது திருவடிகள் எனது எண்ணத்தில் எப்போதும் நிலைக்கவேண்டும் - என்று இதனை

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகளும் ப்ரார்த்தித்தார் அல்லவோ?
பிள்ளைஉறங்காவில்லிதாசர் - நன்றும் திருவுடையோம் நானிலத்தில்
எவ்வுயிர்க்கும் ஒன்றும் குறையில்லை ஓதினோம் குன்றமெடுத்தான் அடிசேர்
இராமானுசன் தாள் பிடித்தார் பிடித்தாரை பற்றி - என்பதற்கு ஏற்ப தனது
உறுதியை வெளியிட்டார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்